

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1ste Januar 1891.

40de Aargang.

Vor Forudtilværelse og nuværende Provststand.

Tale holdt af Præsident Geo. Q. Cannon i Smithfield, Utah.

Jeg haaber at I ere forenede og bo til sammen i Kjærlighed, og at der ikke eksisterer nogen Bagtalelse, Misundelse, Strid eller Uenighed iblandt Eder.

Om vi, mine Brødre og Søstre, praktisere de hellige Principer, som vor himmelstte Fader har aabenbaret til os, ville vi i Sandhed blive et eksemplarif Folk. Vi ville have en Førsmag paa denne Jord af den himmelstte Hvile, som er lovet Herrrens Trosfaste. I dette Øjemed er Evangeliet aabenbaret til os; dets Bestemmelse er at berede Mænd og Kvinder for det tilkommende Liv, og ved at lære Menneskene disse evige Principer af Gudhengivenhed og Renhed, og de ere villige til at adlyde og efterleve samme, da ville de sluttelig nyde den Glæde at dvæle i Guds og Lammets Nærværelse. I stor Sim-pelhed har vor Frelser lært os disse Principer; han har aabenbaret til os i hvilken Hensigt vi ere sendte til denne Jord. Jeg tænker ofte paa den store Fordel, som de Sidste-Dages Hellige

have i denne Henseende fremfor alle andre Folk. Dersom vi, for Eksempel, skulle gaa ud fra en eller anden By, og spørge Alle vi mødte paa vor Vej, hvad Guds Hensigt var med at sende os til denne Jord, viide vi blive forbundede ved at erfare den Ubidenhed som eksisterer angaaende dette Princip, endog blandt Folk som er i Besiddelse af verdslig Bidensfab, ja, vi kunne spørge de mest lærde Mænd — der erklære at være bekjendte med Alt hvad Teologien lærer — om Hensigten med Menneskets Tilværelse paa denne Jord, og jeg betivler at man kunde faa et tilfredsstillende Svar fra nogen af dem. Varsagen er, at de kjender den ikke, og saaledes er Livet en Hemmelighed til dem. De veed at de ere her; de veed at de ville komme til at op holde sig her for en Tid, men de ere ikke bekjendte med Varsagen til deres Tilværelse og hvad Fremtiden har i sit Skjød. Mange religiøse Folk siger: der er to Steder efter dette Liv — det ene Himmel'en

og det andet Hølvede; de Gode ville fare til Himmelten og de onde ville blive sendte til Hølvede. Hvorlænge de ville opholde sig i Hølvede, og hvad de ville udrette i Himmelten have de kun et ringe Begreb om. Nogle tro at de Sjæle som fare op til Himmelten ville fornemmelig tilbringe Tiden med at syne og spille paa Harper og lignende Øvelser af samme Karakter. Men om vi spørge dem: hvorledes skulle vi leve naar vi komme til dette Sted? — om det Slægtstab som nu eksisterer mellem Mand og Hustru, Forældre og Børn, skal fortsættes — saa ville i de fleste Tilfælde Svaret lyde: Nej; vi ville komme til at elske Alle, og enhver Kvinde vil blive ligesaa hjær til en Mand, som hans egen Hustru, og et Barn vil blive ligesaa hjært til enhver Fader, som hans egne Børn.

Hvor forstjellig, mine Brødre og Søstre, er ikke den Stilling vi indtage. Gud, i sin store Maade og Barmhjertighed, har aabenbaret til os en stor Sandhed — en Sandhed som, om rettelig forstaaet, giver os et nyt Liv til vor Eksistents, og inspirerer os med de mest ophojende Forhaabninger, og Sandheden er, at Gud er vor Fader, og vi ere hans Børn. Hvilket omt Slægtstabforhold! Hvilke behaglige Hølelser indgådes ikke i vore Sjæle, naar vi overveje følgende Spørgsmaal: Er Gud virkelig min Fader? Er jeg hans Son? Er jeg hans Datter? Tilhører jeg den guddommelige Familie? Er dette en bogstavelig Sandhed? Svaret lyder: Ja! Gud har tilkendegivet at vi ere hans Børn, hans Afkom; at vi ere ligesaa meget hans Børn, som vort Afkom er vore Børn; at han har skabt os, og at vi ere hans Børn. O, hvilken ypperlig Wisdom udfoldes ikke for vore Blitze i denne Sandhed! Hvilken Anledning for Reflektioner! Burde ikke

vore Hjærter være inspirerede med et herligt Haab og store Forventninger ved Tanken om at den Skaber — under hvis Bestyrelse denne Jord var organiseret, og at den Gud som styrer Planeterne og kontrollerer det hele Univers, samt foraarsager de regelmæssige Årstider at fremkomme i sin Tid, og derved bevirker at denne Jord bliver et sjønt og behagligt Opholdssted — er vor Fader, og at vi ere hans Børn, nedstammede fra ham! Hvilket ubegrændset Haab denne Kundstab inspirerer os med!

Midlertid er dette Sandheden. Vi ydmige af Hjertet; vi som ofte føle os ringe og ubetydelige ere ikke saa uværdige som vi tænke. Der er Ingen af os uden Gud har udvist sin Kjærlighed til; der er Ingen af os uden han har Omsorg for; der er Ingen af os, som han ikke ønsker at frelse, og der er Ingen af os uden at han i sin Wisdom og Almagt har lagt Planer, ved hvilke vi kunne opnaa Frelse. Han har givet Besaling til sine Engle angaaende os. Vi ere maaske ubetydelige og foragtede i vore egne øjne, men Sandheden vedbliver at vi ere Guds Børn, og at han har virkelig givet sine Engle — usynlige Væsener i Besiddelse af Kraft og Styrke — Besaling angaaende os; de vaage over os, og vi ere under deres Varetægt. Jesus sagde til sine Disciple: „Ser til, at I ikke foragle en af disse Små; thi jeg siger Eder: deres Engle i Himlene se altid min Faders Ansigt, som er i Himlene.“

Om Personer som kunne betragtes uværdige af Jagtagelse, sagde Jesus, „ser til, at I ikke foragle dem“, thi „deres Engle i Himlene se altid min Faders Ansigt, som er i Himlene“. Vi ere under deres Varetægt; de vogte over os, og ere uden Twivl til en vis

Grad ansvarlige for den Narvaagenhed, som de udvise over os, ligesom vi ere ansvarlige for de Pligter, som ere paa-lagte os.

Denne er en af de Sandheder, som ere aabenbarede til os, og med den er en anden Sandhed forbunden: at vi en Gang have dvalet i Faderens Nærhed; at vi ere Brodre og Søstre af det ophøjede Væsen, som var behjælpelig ved Skabelsen af Himmelten og Jorden — nemlig vor Frelser og Vorlojer, Jesus Kristus; at ligesom han dvælede i Faderens Nærhed og derefter nedfør til denne Jord og paatog sig et kjedeligt Legeme ved at blive født som et Barn, saa har ogsaa det samme været Tilfælde med os. Det er ikke mere usandsynligt for os, at blive født paa denne Maade — som Born — end det var for ham at blive født som Barn — Bethlehemsbarnet. Det er ligesaa rimeligt at antage, at den hele menneskelige Familie har haft en Forudtil-værelse som det er at Jesus, og han alene, havde en Forudtilværelse.

Efter at være kommen i Besiddelse af denne Kundskab, bliver det næste Spørgsmaal: Hvorfør ere vi her? Hvorfør sendte Gud os til denne Jord? Og hvad var hans Hensigt med at fra-holde os Kundskaben om vor Forud-tilværelse? Hvorfør er det, om vi have staat i dette herlige Slægtstabsforhold til vor himmelske Fader og dvalet i hans Nærhed, at Kundskaben desan-gaaende er forsvunden fra vor Hukommelse? Der ere Aarsager for dette, og de ere tydelige og letfattelige naar de bliver forklarede for os. Det er nødvendigt for vor Ophøjelse at vi er-holde Erfarenhed. Vi ere Guds Born, og som hans Born ønsker han „at vi skulle vorde ham lige;“ at vi skulle op-naa den samme Herlighed og vandre paa den samme Udviklingens og Op-

højelsens Vane, som han har gjort. Derfor var det nødvendigt, og ifølge hans Visdom og Ophøjelsens Love, at vi skulle gaa ned fra vort himmelske Hjem og paataage os forkrænkelige Legemer samt glemme Alt hvad vi for-hen havde Kundskab om. Aarsagen til dette er, at vi skulle blive fristede, prøvede og luttrede fra al Urenhed, samt afstaa fra vores Ufuldkommenheder, og tillige at, formedelst Lydighed til Guds Love disse forkrænkelige Tabernakler som vi have modtaget og som tilhøre denne saldne Verden, maatte blive forløste og beredte til at dvæle i en højere og mere fuldkommen Bolig — i en Sære som er langt hinsides og ophojet over Alt hvad vi nu ere be-kjendte med. Disse forkrænkelige Taber-nakler, som ere saa fulde af menneske-lige Skriveligheder, har Gud givet os, og han har sagt, at vi kunne frelse dem — ved Lydighed til de Love, som han har tilkjendegivet for vor Frelse.

Nogle ville maaste sige: Om Gud er saa almægtig, hvorfor hindrer han da ikke Mørkhedens Fyrste i Udførelsen af sine listige Angreb; hvorfor tillader han den Onde at plage Menneskenes Born? Aarsagen er, at det er en Nød-vendighed; det er nødvendigt at vi skulle fristes, prøves, luttres og renses, ved at gjennemgaa de Prover og lut-tres ved de Gjenvordigheder, som ere forbundne med vor Livsvandring. Der er antagelig Nogle af Eder som have haft Bedrovelser, Modgang og Lidelser. Jeg formoder der findes Nogle i denne Forsamling, som have været fængslede for at have praktiseret et af Evangeliets Principer, og Andre, der have gjennem-gaaet mange haarde Provelser. Lad mig nu spørge Eder — I erfarte Mænd og Kvinder — om det ikke er en virkelig Kjendsgjerning, at de mest provende Scener i Eders Liv have

været de mest nyttige og gavnlige for Eder? Naar jeg se tilbage paa dem, føle jeg da ikke at de have været de mest frugtbringende i Eders Erfaring? Jeg ved dette fra min egen Erfaring. Naar jeg ser tilbage paa de ubehagelige Tider af mit Liv, det vil sige, de Perioder som for Tiden have tilhøreladende været ubehagelige, da føler jeg til at udbrude: takket være Herren, fordi jeg har haft disse Ubehageligheder at bestride. Jeg takker Gud for de vanskelige Missioner jeg har udført. Jeg takker Gud for den Fattigdom, som vi have haft at kæmpe med paa vor Vandring, og for de Forfølgelser og Gjenvordigheder som vi have maattet udstaa paa vor Vandring over Orkenens vidstrakte Sletter til disse Bjerge-dale samt ved Opbyggelsen af vores Byer og Sælementer. Jeg takker min himmelske Fader for den Anledning jeg har haft, at komme til disse Dale og gjennemgaa de omtalte Banskeligheder. Hvorfor? Fordi at jeg, ved i Dag at betragte disse Tildragelser, er overbevist om, at de have været gavnlige for mig. Erfaringen var vistnok ubehagelig paa den Tid, da jeg havde til at gjennemgaa den, og om jeg havde haft min egen Vilje, vilde jeg sikkert have søgt at undvige den; thi den menneskelige Natur vil altid trække sig tilbage for Prøver og Gjenvordigheder. Menneskene ønske gjerne at vandre en let og behagelig Vej; de ønske at flyde med Strommen. Vi ønske saaledes, om muligt, at undgaa Livets Gjenvordigheder; men efter at have gjennemgaaet prøvende Begivenheder og udholdt dermed forbundne Banskeligheder, se vi tilbage paa dem med Taknemlighed, og med Beredvillighed erkjende, at de have givet os en mere fordelagtig Erfaring end noget Andet kunde have gjort. Dette er ikke alene Tilsædet

med en Del af vor Livsvandring, men med hele vor Læbebane paa denne Jord. Naar vi have gjennemgaaet denne Prøvestand og været trofaste, ville vi være i Stand til at se tilbage paa Alt som vi have udført og takke Gud, af vort ganske Hjerte, fordi han gav os Anledning at komme til denne Jord og udvise vor Trofasthed til ham, og vor Beredvillighed til at holde hans Love, samtid vor Bestemthed til ikke at vige fra Øndens og Pligtens Sti ved Djævelens Fristelser og listige Kunstre.

Det er nødvendigt, at vi skulle gjennemgaa disse Prøvelser for at opnaa Øphøjelse. Der findes Nogle som ville forsegle Malet; dog vil det ikke bringe dem evig Fordommelse. Det er kun Jaas, som Jesus sagde, der vil vandre paa den Vej, som fører til evigt Liv. Men Enhver vil erholde Øphøjelse ifølge deres Gjerninger. Der vil blive forskellige Grader af Hærlighed i det Tilkommande, og Menneskene vil modtage den Grad som de have beredt sig for. Men der ere Nogle, om hvilke Abraham haver skrevet, der ere Ædle og Store. Herren viste Abraham: „Tornustvæsener som var organiserede for Verden blev, og iblandt disse vare mange af de Ædle og Store; . . . og han sagde: disse vil jeg gjøre til mine Hørster; thi han stod midt iblandt dem som vare Mandar, og han saa, at de vare gode; og han sagde til mig, Abraham: du er én af dem; du blev udvalgt før du blev født.“ Og jeg er glad ved at sige, at blandt disse ere de Sidste-Dages Hellige talte, fordi de i Almindelighed ere villige til at udvise deres Tapperhed; de udvise deres Rætskaffenhed og Kærlighed, og ere villige til at adlyde Gud og lade Folgerne komme, ja, de ere bestemte paa at være sandfærdige og trofaste

om de endog skulde blive truede med Døden. Disse ere de, hvilke Gud vil udvælge til at indtage Magter og Herredommer. Og vi have erholdt det Øøste, at naar vi have fuldendt denne Provestand, og have udvist Trofasthed, da — læg denne Fortrostning til Eders Hjørter og lad den fhølde Eder med Glæde — vil den Onde ikke have mere Magt over os. Om vi ere trofaste til Sandheden, og efterleve Guds Love gjennem hele vor Livstid, vil Djævelens Magt over os være til Ende, naar vi forlade denne Tilværelse. Efter den Tid vil han ikke have noget Herredomme over os, thi vi ville da være befriede fra hans Trældom. I vil da faa Del blandt de Hellige og Retfærdiggjorte. I vil døve i Guds Paradis, forventende den behagelige Tid da Aland og Legeme skal igjen forenes, og naar I skal faa det herlige Privilegium at bo tilsammen med de Hellige, Retfærdige og Døphøjede i Guds og Lamnets Nærværelse, for aldrig mere at stilles.

De som ikke ere trofaste, men vil laane et villigt Øre til den Ondes Indskylser, vil naar de forlade denne Tilværelse gaa til et Sted, hvor de vil blive underkastede Djævelens Magt. De vil døve i Mørke, og deres Straf vil blive ifolge deres begaaede Synder. Nogle vil blive overgivne til det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel; og de vil forblive i den Stilling indtil de blive besøgte af Herrens Ejendom, hvilke vil aabne Fængslets Porte og forhunde for dem Saliggjorelsens Evangelium. Deres Stilling vil blive lig den, der omtales af Profeten Alma i Mormons Bog. I erindrer naar han var slagen til Jorden i Forening med Mosiah Sonner, at han var besøgt af en Herrens Engel, og at hans Overraskelse var saa stor at han blev maaløs, og de bare ham hjem.

Hans Fader og Brødre bade for ham, og efter at de havde fastet og bedet i to Dage og to Nætter til Alma sine Taleevner tilbage. Da beskrev han sin Sjæleangst og de Plager som han havde gjennemgaaet. Han var i Hælvede i den Tid, og hans Sjæl var i Pine. Medens han var i den Stilling erindrede han at hans Fader havde lært ham om en Jesus, der skulde komme som en Frelser; og naar Tanken derom kom til hans Erindring sogte han til Jesus, og erholdt Forløsning. Saaledes vil det blive med de, der blive fordomte paa den Maade som jeg har omtalt, og, som blive overgivne til Pine. De vil forblive i denne Stilling indtil de have udstaet Straf for deres begaaede Synder, og da vil de komme til at blive bragte i en saadan Stilling, at de kan modtage Saliggjorelsens Evangelium. Det samme Evangelium, som er blevet lært os, vil ogsaa blive forhundt for dem, og de vil faa Anledning til at adlyde det, og ved Omvensels erholde Saliggjorelse.

Hvormeget bedre er det ikke for os, medens Provælsens Dag vedvarer, og medens vor fælles Fader forunder os Livskraft, Styrke og Anledning, at leve i Overensstemmelse med Guds Love, saa at vi daglig maa kunne erholde Tilgivelse for vores Synder. Lad os derfor til enhver Dag af vort Liv bekjende vores Synder for vor himmelske Fader, og om vi have begaaet Synd imod vores Brore og Søstre, lad os erholde deres Tilgivelse, saa at naar Dødstimen kommer — ligemeget hvor vi maatte befinde os — vi kunne være beredte til at gaa hinsides og døve i Faderens Nærhed. Hvormeget bedre er det ikke at være i denne Stilling, end at leve et uguadeligt Liv medens vi ere her i denne Tilværelse og siden gaa til et Pinested og forblive

der indtil vi benyttte den Anledning som vi nu forkaster.

Mine Venner! Gud har givet os Anledning til at opnaa Lykhalighed — en Lykhalighed som er ligesaa fuldkommen som Noget kan være. Hvem kan beskrive den Lykhalighed som foraarssages ved Guds Aands Inspiration? Denne Lykhalighed kan erholdes af baade Gamle og Unge; Gud har givet os Anledning til at erholde den, indtil vore Sjæle ere overflodigen fyldte med Guds Kjærlighed, og med en Fred som overgaar al Forstand. Hvor meget bedre er det ikke, at benyttte disse Anledninger og leve et helligt Liv, og vise vor himmelske Fader, omendskjondt vi have været fjernet fra hans Mærhed og et Slør af Mørke har været draget mellem ham og os, saa at vi ikke kunne tilbagekalde i vore Grindringer forbiligangne Begivenheder saa vide vi dog, formedelst hans Helligaand, at hvad han har lært os er Sandhed, og uagtet vi ere satte i denne mørke Tilstand, vi ville vedligeholde vor oprindelige Bestemmelser, ja, være trofaste under alle Livets forskellige Omstætninger og ikke lytte til nogensomhelst Overtalelse af Guds Erkejende — Djævelen, som søger at tilintetgjøre os, og Alt hvad er godt, dydigt, rent og helligt.

Om vi leve saaledes, ville vi, naar vi forlade denne jordiske Tilværelse og gaa ind i Guds Paradis, vente med glædelige Forhaabninger paa den Tid naar Opstandelsens Ifønne og herlige Morgen skal oprinde — naar Legem og Aand skal atter forenes. Da skal vi modtage en fuldstændig Herlighed. Da skal vi blive kronede. Om Løfter have været givne os, at vi skal erholde Troner, og vi have levet saaledes at vi ere værdige af dem, ville Riger blive overdragne til os; vi vil erholde Herredømme, Uddødelighed og evigt Liv,

hvilke have været beseglede paa os af Herrens Tjenere, ja, vi vil modtage alle de Belsignelser som Gud har udlovet.

Er der nogen af Eder som betvivler disse Ting? Lad mig spørge Eder: Modtog I Forladelse for Eders Synder naar I varre dobbt af Herrens Tjenere? Jeg formoder at enhver Mand og Kvinde i denne Førsamling ville svare: „Ja! naar jeg var dobt til mine Synders Forladelse fik jeg Forladelse for mine Synder; naar Herrens Tjenere lagde deres Hænder paa mit Hoved for Annammelsen af den Helligaand, modtog jeg den Helligaands Gave; jeg ved at Gud bekræftede sine Tjeneres Ord naar de udforte disse Ordinanceer.“ Ja, jeg er overbevist derom; og det samme Præstedømme som har sagt Eder at I skulle erholde Forladelse for Eders Synder og modtage den Helligaands Gave, har ogsaa beseglet paa Eders Hoveder — mange af Eder idet mindste — det Løfte at I skulle komme frem paa Opstandelsens første Morgen iflødt Herlighed, Uddødelighed og evigt Liv, og at I skulle erholde Riger, Troner, Magter, Fyrstedommer, tilligemed Abrahams, Isaks og Jacobs Belsignelser paa Betingelse af Eders Trofasthed; og ligesaa sikkert som at I have modtaget Forladelse for Eders Synder og I erholdt den Helligaands Gave ved Guds Tjeneres Administration, ligesaa sikkert vil disse Løfter blive opfyldte, og I vil komme frem i den første Opstandelse iflødt Herlighed, Uddødelighed og evigt Liv. I vil modtage Troner, Fyrstedommer, Magter og Dphojelse, tilligemed Abrahams, Isaks og Jakobs Belsignelser, thi lad mig sige Eder, at ikke et eneste Ord, som Gud har sagt ved sine Tjeneres Mund, vil staa fejl, med mindre Eders egen Vandel skulde foraarsage det. Og hvad da? Jo Menne-

stenes Indbildninger sorjvinde. „Intet Øje har seet, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som ham else.“ Æ vor nærværende Stilling kan vi ikke satte disse Ting, thi de overgaard vore Hatteevner. Men vi have en Ærøsmag af den Herlighed som er i Vente for os, naar vi ere i Besiddelse af den Helligaand. Hvor ofte have Æ ikke følt en Følde af Guds Aand, ja, til en saadan Grad, at Eders Glæde tilsyneladende var fuldkommen; thi Guds Fred og Kjærlighed har syldt Eders Hjerter. Vi ere kun sørkænkelige Bæsener og ikke beredte for den Herlighed og Uddødelighed som Herren har i Beredstab for os, men vi vil vølge op til den Ophøjelse, og blive beredte for den, naar den kommer.

Mine Brodre og Søstre! Disse Principer ere blevne aabenbarede til os, og vi ere førdeles velsignede ved at være komne i Besiddelse af dem. Vi ere ikke overladte i Uvished eller Fantasi angaaende denne Kundstab, eller til at sige: „maafse det forholder sig saaledes“, eller „det er en meget yndig Teori, som her fremholdes om vor Forudtilværelse og nærværende Provestand;“ nej, vi ere ikke indskrænkede til Formodninger, thi Gud har udryddet al Twivl fra vore Hjerter og

Sind, samt tilhændegivet at han er med os, og at vi ere hans Børn. Han ønsker at drage os hen til sig; han ønsker at frelse og ophøje os og iflæde os Herlighed og evigt Liv.

Æ denne Hensigt ere vi blevne sendte til denne Jord. Æ denne Hensigt har han givet os Løve, hvilke vi delvis forstaa, og lad os derfor praktisere dem. Lad mig sige til Eder førend jeg slutter: Om Nogen af Eder betiviller disse evige Sandheder, da jeg Gud i ydmhg Bon og jeg lover Eder, forsaavidt Æ vil søge ham i Oprigtighed, at han vil aabenbare disse Ting for Eder; han vil give Eder et urokkeligt Vidnesbyrd angaaende dette Verks Guddommelighed, og gjøre Eder til dygtige Redstaber i Oprætelsen af hans Rige. Dette er Lykhalighedens, Fredens og Ophøjelsens Sti, hvilken ethvert Menneske burde betræde. Dersor benyt Tiden medens Æ ere i Besiddelse af Livskraft og Aktivitet. Gjor Gud til Eders Ven; og han vil blive Eders Ven gjennem Eders hele Liv, og medens Æ ere paa Livets Højdepunkt og Aftensolen gradvis begynder at synke, da vil Æ se tilbage paa Eders Livsvandring med Glæde, takke Gud fordi han gav Eder Styrke og Raade til at betræde den trange Vej, som fører til evigt Liv.

Tankesprog. At høre Frugt i Udholdenhed er at kunne vedblive at arbejde, uagtet man kun høster ringe timelig Fordel deraf; at kunne blive ved at være kjærlig og venlig, uagtet Godhed ikke bliver gjengjældt med Godt; at kunne vedblive at haabe, uagtet vi blive skuffede i vore Forventninger; at kunne vedblive at bevare et fornujet Sind, uagtet Bekymringerne vedblive at være mange, og det altsammen, jordi man veed, at den, som bliver tro indtil Enden, ham skal Gud skænke Livets Krone.

— Kjærligheden gaar ud paa at gibe det Bedste, der er i Mennesket, den finder en Ædelsten i Algeren, hvor Andre kun saa Steu og Jord.

Den 1ste Januar 1891.

Ved Aarskiftet.

Atter vendes Bladet i Tidens Bog — 1890 viger Bladset for sin ubekjendte Eftertræder 1891 — og vi befinde os i et nyt Tidsaftsnit af vort Liv. Ved at betragte de Begivenheder som have fundet Sted i det forløbne Åar, funne vi i Sandhed sige, at forudsagte Tildragelser med Hensyn til de sidste Dage gaa i bogstavelig Opfyldelse for vore Øjne. Rygter om Krige høres fremdeles blandt Jordens Nationer; Hunger og Pestilence have gjorte sig gjeldende i forskjellige Lande, og Kiv og Tvedragt have tiltaget paa det religiose Omraade. Samtidig prædikes Rigets Evangelium med Fver og Nidkjærhed; nye Missionsmarker aabnes og det glade Budskab forlyndes, saa at sige i alle Verdensdele, „som et Bidnesbyrd til alle Folk“; Foderne ere i Færd med at samles til deres forjættede Land for at opbygge og forstyrre de odelagte Steder — Alt tyder paa, at den Tid nærmer sig, da vor dyrebare Frelser vil gjæste vor Jord Kristi anden og herlige Tilkommelse. Omendskjønt vi ikke ere befjendte med Tiden naar denne store Begivenhed vil finde Sted, thi „om den Dag og den Time ved Ingen, end ikke Himmelens Engle, uden Faderen alene“, er det dog vor Pligt at berede os for vor Forlovers Ankomst, og det er vor Rettighed at ialagtage Tidernes Tegn, ved hvilke vi kunne erholde et Bidnesbyrd der vil give os Kraft og Styrke paa vor Livsvandring, og tillige forhindre os fra at blive talte blandt dem som skulle sige: „Herren tover at komme.“

Imedens vi hylde det nye Åar velkommen — hvilket uden Tvivl har mange vigtige Begivenheder i sit Skjød — er det en meget passende Tid for os at satte nye og ødle Beslutninger angaaende vor fremtidige Vandring paa Livets Bane; det er en udmærket Tid til at beslutte at tjene Gud og at leve i Overensstemmelse med hans Bud og Love og derved komme i Besiddelse af de Forjættelser som ere lovede hans trofaste Born. Lad os derfor paa denne Nytaarsdag beslutte at iføre os „Guds fulde Rustning,“ hvorved vi kunne blive „mægtige til at modstaa Djævelens snedige Anslb“, og jaaledes vandre paa vor jordiske Lovbane at vi tilsidst kunde blive prydede med en uvisnelig Sejerskrands og modtage Livets usforgængelige Krone.

Der har aldrig været en Periode i de Sidste-Dages Helliges Historie som Udsigterne have været bedre for dem end de ere for det Nærvarende; thi de kan tydelig se, at Gud har udraft sin Haand for at foraarsage givne Forjættelser, af saavel Fortidens som Nutidens inspirerede Mænd, at blive opfyldte; de veed at Gud lever og vaager over sit Folk; de have Kundskab om hans aabenbarede Evangelium og de tiltage i Tro paa hans givne Lovster; de nyde Fred og Fremgang samt glæde sig i det Bidnesbyrd, som de have erholdt; de berede sig for Fremtidens Tildragelser, og ere bestjæltigede med at udføre et Arbejde, der ikke alene vil frelse dem, men ogsaa bringe Frelse til Tusinde som ere gaaede hinsides uden Kundskab om Sandheden. Tre Templer ere fuldførte i Bjærgenes Dale, i hvilke Evangeliets Ordinancer dagligen forrettes af de Trofaste. Det

store Tempel i Saltjøstaden nærmer sig sin Fuldstendelse; dets mange Spirer og dets næsten fuldførte Taarne bade sig i det milde Solstien, som daglig spredes over de fredelige Dale, der beboes af et driftigt, gudfrygtigt, dydigt og ædelt Folk.

I Forbindelse med disse saa Betragtninger over det henrundne Aar, ønske vi alle „Stjernen“s Læsere et „godt nyt Aar!“ Maa Fred, Lykke og Guds Belsignelse blive Eder tildelt i alle Eders ødle Foretagender, og maa Eders højeste Ønske være at tjene Gud og holde hans Besalinger!

Uddrag af Korrespondance.

Eldste C. C. A. Christensen skriver fra Salt Lake City den 20de Novbr.: „Det er min Bestemmelse at besøge Ogden om nogle Dage, og jeg forventer da, ved min Ven og Medarbejder Eldste C. C. Peterson, at have en rigtig Fest i Nydelsen af Underretning fra mine Brødre og Søstre i København. Præsident Woodruffs Erklaring gjorde vore Modstandere en stem Streg i Regningen, men de Hellige tage denne uventede Bending ganske rolig, og forlade sig paa Gud, vidende at han leder sit Folk og inspirerer sine Tjenere. De vil behage at hilse Hellige og Venner i deres Nærhed.“

Eldste Martin Nielsen, sender os 18 Dollars i et Brev dateret Logan, Utah, den 2den December 1890, hvilket Beleb han har været Rødskab til at samle fra nogle Hellige i Logan til Fjordet for de fattige Hellige i København. Han tilføjer: „Jeg ønsker at de Hellige i København skulle have lidt Midler til Jul, thi her i Zion har vi Jul hver Dag — idetmindste er dette Tilfældet med mig, for hvilket jeg er min himmelske Fader taknemlig. Jeg ønsker de Hellige, Eldsterne og Alle i Nr. 14 en glædelig Jul og et godt Nytaar. Jeg kan ogsaa frembære venlige Hilsener fra Præsident Fjeldsted, sanit Eldsterne Adolph Anderson og H. J. Christianen.“ For flere Aar har Br. Nielsen interesseret sig med at erindre de Fattige ved Julehøjtiden, og hans ædle Godhed vil viselig blive en Juvel i hans Livskrone for evigt.

Eldste J. G. Jorgensen skriver fra Bergen, Norge, den 13de December: „Siden jeg kom tilbage fra Konferencen i Christiania har en Person bleven tillagt Kirken ved Daab i denne Grén. For første Gang har vi haft Anledning til at bekjendtgøre vores Moder i Aviserne i denne By, og Resultatet har blevet at mange Fremmede besøge vores Forsamlinger, hvilke afholdes to Gange hver Søndag samt hver Onsdag Aften. Vi have mange Venner som læse vores Skrifter, og vi haabe i en nær Fremtid at se Frugterne af deres Undersøgelse.“

Eldste J. P. Olsen skriver fra Hjørring den 16de December: „Præsident C. M. Jensen har fornøjlig gjort en Rundrejse i Aalborg Konference. Han mødte med de Hellige i denne Grén den 14de dennes. Mødet var godt besøgt af Hellige, og nogle Fremmede var ogsaa tilstede. Vi publicere i Byens Aviser vores regelmæssige Forsamlinger her i Hjørring, og foruden disse afholder vi ogsaa Forsamlinger i private Huse, baade blandt Hellige og Fremmede. Nogle ere blevne døbte siden sidste Konference, og Flere underjøge Evangeliet.“

Afsnning og Beskikkelse.

Præsident Brigham Young har løst Eldste Christian Meyer fra at arbejde i den thyske Mission, og beskikket ham til at arbejde i den skandinaviske Mission.

Eldste Meyer er herved beskikket til at arbejde i Aarhus Konference, under Bestyrelse af nævnte Konferences Præsident.

Eldste C. H. Poulsen, der i de sidste tre Maaneder har virket i Aarhus Konference, er løst fra sit Arbejde i denne Mission. Han vil forsøtte sin Missionsvirksomhed i England.

Edward H. Anderson,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Stjerneverdenen.

(Af G. Hartwig.)

Som en rød Jælkugle staar Solen ved Randen af den vestlige Horizont og kaster en gylden Stribe hen over Havets Overflade. Blændet af dens sterke Lys ser Du ned til Strandbred- den for dine Fodder, imod hvilken de hummende Bolger bryde sig.

Du har hvilet dit Øje og vil endnu engang nyde Synet af den dalende Sol — dog den er allerede forsvunden for at udbrede Stromme af Lys over andre Lande og andre Have og for at vække Millioner af levende Skabninger til Dagens Arbejde og Glæde. Kun de ildrøde Skær, der straale paa Aftenhimlen i alle Overgange fra Guld til Purpur, forlynde endnu den nedgaaede Sol's Pragt — ligesom Gjenflangen af en Helts Bedrister lyder fra Mund til Mund længe efter hans Bortgang fra Verden.

Omjsider forsvinde dog ogsaa de sidste Spor af Lys; Natten sejrer over Dagen, og der udbredrer sig et dybere og dybere Mørke over Himmel og Jord, som om hele Naturen blev indhyllet i et sort Slør. Men denne Dødens Sejr er kun tilsyneladende og forbigaende; thi Nattenaabner os først Uendelig- hedens Porte ved at bringe en Hærskare af fjærne Kloder til at blinke frem paa

den mørke Himmel. Dagen indstrækker vor Syntsreds; Natten udvider den derimod ved at lade vort Blik trænge ind i Universets grændseløse Dyb.

Intet Billede er i stand til at gjen- give Stjernehimlens Pragt. Med skuffende Farver kan Maleren afbilde Urskoven, Havet og Bjergene, men paa Nathimlens Vidundere strander hans Kunst; thi hvorledes skulde han for- maa at fremstille det Uendelige eller at bringe Ætherens umaadelige Rum indenfor Grænserne af en snever Ramme.

Til alle Tider og under alle Zoner har Stjernehimlen fremkaldt Beundring og Andagt i Menneskets Hjerte; den første Anelse om den Almægtige maa være dukket frem i Sjælen, da Øjet tabte sig i det natlige Firmaments Dyb, og Stjerne ved Stjerne tindrede det imøde.

Hvor ulige Jorden end er jmykket i de forskellige Lande, idet det ene smiler i høpig Skønhed, imedens det andet frembylder Billedet af en Ørken, saa er Stjernehimlen dog lige prægtig saavel ved Äkvator som ved Polerne, og overalt hvor der lever tæn- kende Bøsener, kunne disse glæde sig

ved dens Hærlighed. Men hvor mange Aarhundreder maa der ikke være forløbet, inden Mennesket gik over fra Beundringen af dette op höjede Skue til en nojere Jagtagelse deraf og blev i stand til at måle Himmellegemernes Størrelse og deres Baners Udstrækning!

Det første Skridt dertil var, at man lærte Jordens Form og Størrelse at kjende og derved få et Maal for Planet-systemet, et fast Grundlag for den yderligere Udvidelse af de astronomiske Kunstskaber. De gamle Grækere havde allerede opdaget, at Jorden er kugleformet, fordi man, naar man staar ved Strandbredden, først kun ser den øverste Top af et kommende Skib, hvormod dets nederste Dele først lidt efter lidt blive synlige, og fremdeles fordi Solen bestandig staar sildigere op, naar man rejser fra Øst til Vest, og endelig fordi Jordens Skygge, der ved Maaneformørkelses falder paa Maanens Overflade, stedse viser sig rund.

Da de Gamle imidlertid kun kjendte en saa ringe Del af Jorden, og deres Maaleredskaber endnu vare højst usfuldkomne, maatte deres Beregninger ogsaa blive meget fejlagtige, og det er først i forrige Aarhundrede hukedes at godt gjøre, at Jorden er en Kugle, som er noget sladrykt ved Polerne, og at dens Diameter fra Pol til Pol udgjor 1713 og dens Ekvatorialdiameter 1719 geogr. Mile.

Efterat man først var kommen paa det Nene med Jordens Størrelse, var det en let Sag at beregne de til vort Planet-system hørende Himmellegemers Afstand; thi Matematikeren behøver kun en fra tidligere Beregninger bekjendt Linje og den Vinkel, under hvilken et tredje Punkt viser sig fra Endepunkterne af denne Linje, for at kunne udregne den Trekant, der ligger

imellem disse tre Punkter, i alle dens Dimensioner. Med Trekanter erobrer han Himmelrummet og bringer det ind under sin Videns Omraade, og det med samme Sikkerhed, som han ved Hjælp af Trekanter maaler sine Markers Størrelse eller sine Bjerges Højde.

Paa denne Maade fandt man, at Maanen omtrent er 52,000 geogr. Mile borte fra os, og at Solen sender os sine altoplivende Straaler fra en Afstand af 20 Millioner Mile; og ad samme Vej erfarede man, at imedens Mercur, der er nærmest ved Solen, kun er 8 Millioner Mile fra den, modtager Neptun sit Lys og sin Varme i den uhyre Afstand af 621 Millioner Mile.

I folge vores Øjnes skuffende Vidnesbryd dreje Himmellegemerne sig om Jorden som Midtpunkt i det hele Universum. Vi se Solen og Maanen staa op og gaa ned og hele den taløse Stjernehær bevege sig langsomt rundt om Jorden. Men vi selv hvile i majestætisk Ubevægelighed, og det synes derfor, som om alle hine lysende Kloder omkredse os, og som om vor Jord er Herliger over alt det Skabte. Igjennem Aartusinder lod Videnskaben sig vildlede af dette Skin, indtil endelig Copernicus bragte den høje Herliger, Jorden, til at synke ned til en i Sammenligning med Solen ubetydelig Klode, der kun ledsages af Maanen som dens eneste Drabant. Denne store Mand paaviste, at Solen ikke drejer sig om Jorden, men at tværtimod Jorden og alle de andre Planeter dreje sig om Solen, og at Jorden, idet den i 24 Timer bevæger sig fra Vest til Øst om sin Axe, selv bevirker hin tilshneladende Omdrejning af Himmelhævelingen fra Øst til Vest, af hvilken alle tidligere Astronomer havde ladet sig vildlede.

Kepler, som byggede videre paa det copernianske System, paaviste først, at alle Planeter bevæge sig, ikke i Cirkler, men i Ellipser om Solen, som staar i det ene af disses Brændpunkter, og han opdagede ligeledes Lovene for deres Hastighed og deres Baners Udstrekning. Tolv Aar efter denne store Mands Død fødtes Newton, som bevisste, at alle Himmellegemers Bevægelse var en Virkning af en universel Lov: Tyngden eller Legemernes gensejelige Tiltrækning, alt i Forhold til deres Masse og Afstand.

Bed Hjælp af denne store fysiske Lov — der ligejaa vel gjælder for Klodernes Bevægelse, som den gjælder her paa Jorden for faldende Legemer, for Vandets Lov, Pendulets Swingninger og Lodlinens Retning — var det nu muligt at løse en Mængde af de vanskeligste Opgaver, som før Newtons Tid havde trodset de største Matematikeres og Astronomers Skarpsindighed, saasom Fevndogntidernes Fremrykken, Bestemmelsen af de forstjellige Himmellegemers Vægt og Masse, samt Beregningen af de saakaldte Forstyrrelser eller Perturbationer, som ere en Folge af Planeternes gensejelige Tiltrækning.

Benævnelsen „Forstyrrelser“ kunde maaske bringe En og Anden til at twile om Varigheden af de bestaaende harmoniske Verdensorden og vække en vis Frygt for, at de Love, efter hvilke Planetbanerne bestemmes, endelig, om ogsaa først i en overordentlig fjern Fremtid, kunde ophøre at gjælde, og at en fuldstændig Ødelæggelse kunde blive Folgen deraf — men Da Place har paavist, at disse Forstyrrelser selv ere underkaafte evige Love, der holde dem indenfor saadanne Grænser, at de hverken kunne stade hele Planetsystemets

Eksistens eller en eneste af dets Kloders Bestaaen.

Bed hans storartede Beregninger er det nemlig beviist, at Masserne i vort Planetsystem ere saaledes fordelte, at Forstyrrelserne etter ophæve hverandre, saa at Varigheden af alle Forhold i vort Planetsystem for bestandig er sikret. Man har endvidere fundet, at enhver anden Fordeling af Masserne vilde have en fuldstændig Forandring af Forholdene i vort Planetsystem til følge, og at dettes forsatte Bestaaen kun muliggjøres ved den virkelig stedfindende Ordning. Hvorledes kan man ved Betragtningen af en saa fuldkommen Melanik twile om Tilverelsen af en højeste Bymester!

Da Herschel opdagede Uranus, som først modtager de matte Solstræaler i den uhyre Afstand af over 396 Millioner Mile, troede man at have naaet Planetsystemets yderste Grænser, og at det øde Rum, der strækker sig til den nærmeste Fixstjernes Omraade, maatte begynde hinsides denne svagt opløste og kolde Klode.

Men der visle sig Forstyrrelser i Uranus's Bane, som ikke kunde fremkaldes ved Saturns Tiltrækningskraft og altsaa aabenbart maatte hidrøre fra en endnu ukjendt Planet. Bed mathematiske Beregninger bestemte Leverrier dette Himmellegemes Sted og Masse, og neppe havde han angivet, hvor det efter al Sandhedslyghed var at finde, førend den berlinske Astronom Galle i sit Teleskop saa det som en Stjerne af ottende Størrelse i det fjerne Himmelrum, hvor det i en Afstand fra Solen af omrent 621 Millioner Mile gjenemlober sin uhyre Bane.

I Sandhed en glimrende Triumf for den mathematiske Videnskab! en herlig Sejr for Menneskeaarden, forud at kunne forkynde, hvad endnu intet

dodeligt Øje har set og at kunne lede Jagttageren fast og sikret igjennem Etherens grændseløse Rum!

Det er muligt, at der endnu hinsides Neptun ruller andre Planeter, hvis ringe Størrelse paa Grund af den unaadelige Afstand maaesse vil gjøre dem usynlige ogsaa for Fremtidens forbedrede Instrumenter; men af de Forstyrrelser, de bevirke, vil man kunne slutte sig til deres Tilværelse, og det med samme Bestemthed, som om de droge klare og lysende forbi, og man vil se dem i Nanden, om de end til evig Tid skulle forblive skjulte for vores legelige Øjne!

Solen omkredses ikke alene af større Planeter og talrige Kometer, men ogsaa af en Mængde mindre, dels vidt

adspredte, dels i ringsormede Belter grupperede Smaalegemer. En saadan planetarisk Ring (eller flere) krydser, som det synes, vor Jordbane, og dermed opstaar de periodiske Stjerne-skudsvarme, som allerede fra de ældste Tider have tildraget sig almindelig Opmærksomhed. Naar disse smaa kosmiske Legemer paa deres Bane komme Jorden meget nær, blive de tilstrukne af den og falde i følge Thyngdens Love — efter som smaa Hjælpunkter at have faret igjennem Atmosfæren — ned paa den som Meteorstene. Seet i rum So frembyder en Stjerneskudsvarme et prægtigt Skue; det er som en Mængde Raketter, der tabe sig i Horizonten.

(Sluttet.)

Guds Omsorg for Skabningen.

Naar man paa en klar Aften vender sine Øjne mod Himmelnen og betrakter de utallige Stjerner, som pryde Firmamentet og oplyse det med sin Glans, og saa betænker, at alle disse ere Planeter, i Lighed med vor Jord, uden Twivl beboede af intellektuelle Væsener, der alle ere vor himmelske Faders Værk, da giver det ethvert tænkende Menneske Anledning for dyb Eftertanke. Menneket kan ikke med sit naturlige Øje gjenemtrænge Rummetts Dybhed eller siue det utallige Antal Stjerner, som ved hjælp af et kraftigt Teleskop kunde drages inden vor Synskreds; men man kan dog se tilstrækkeligt, for at gjøre en Idé om Skaberens utallige Skabninger, og hvor lille og ubethdelig Menneket er iblandt dem alle.

Uden Twivl er det Tanken om alt dette, som lede Mange til at antage,

at Gud ikke nedlader sig til at høre og bevare enkelte Bonner, eller at yde særlig Omsorg for Individier.

Den nuværende raadende Teori blandt Menneskene er, at Gud regerer ellers styrer Verden og dens Aflæser ved almindelige Love — Love som ere uforanderlige, eller med andre Ord, som aldrig kunde komme ud af Orden, og som ikke de mest oprigtige og hytmige Bonner fra Menneskenes Side kunde formaar den Almægtige at forandre. De, som nære en saadan Tanke, tro naturligvis at det er til ingen Rytte at paakalde Herren om Hjælp eller Beskyttelse; de tro ikke at saadanne Bonner ville blive hørte eller besvarede. De have ingen Idé om Troens Kraft og synes ikke at kunne forstaa, at den Almægtige, som har Kundskab og Magt samt er fuldkommen bekjendt med alle Naturens Love, kan til sin

Børns Fordel og Frelse formilde Lovene, uden at bryde dem.

O, hvor modstridende er ikke disse Lærdomme til dem, som Jesus Kristus lærte Folket, medens han var her paa Jordens. Han sagde: „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades. Thi hver den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker, ham skal oplades. Eller hvilke Menneske er iblandt Eder, dersom hans Son beder ham om Brod, mon han give ham en Sten? Og dersom han beder ham om en Fisk, mon han give ham en Slange? Dersom da I, som ere onde, vide at give Eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal Eders Fader, som er i Himmelne, give dem gode Gaver, som ham bede!“

Frelseren forkyndte altid den trostende Sandhed at vor himmelske Fader hører og besvarer sine Børns Bonner, samt at han, hvor lønligt de end opsendes til ham, dog besvarer dem aabenbart.

Jesus sagde til sine Disciple: „Sælges ikke to Spurve for en Penning? og ikke en af dem falder til Jordens uden Eders Faders Vilje, ja, endog alle Eders Hovedhaar ere talte. Frygter derfor ikke; I ere bedre end mange Spurve.“

Mennesket er visseelig blot en lille Ubethdelighed blandt vor Faders Værk sammenlignet med de store Kloder, men det er derfor ikke ubemærket af den Almægtige. Hans Omsorg strækker sig til hele Skabningen. Intet er saa ubethdeligt at det undgaar hans Øjne og Beskyttelse, thi lad os erindre, at endog vores Hovedhaar ere talte.

Kan noget Sprog behydes som kunne tydeligere fremholde, for vor Forstand, Herrens Omsorg for os, hans Børn? Selv tænke vi kun lidt paa

saadanne Smaating, som et Haar paa vort Hoved; men desuagtet er dette ikke Tilfældet med vor Skaber.

De ovenansorte, Frelserens, Ord fremholde meget tydeligt for det tænkende Menneske vor Faders Omsorg for al sin Skabning. Han styrer det hele Univers. Harmoni og fuldkommen Orden raader blandt de utallige Planeter i hans uendelige Skabelse. Enhver rører sig med fuldkommen Bestemthed paa sin egen Bane, og styrer af fuldkomne Love. Den samme Magt, som styrer de store Kloder paa deres Bane gjennem Rummet, kontrollerer ogsaa det mindste Insekts, fugl, Fisk eller Dyr, thi de ere iagttagne med den samme Omsorg, som gives de største Planeter. Dog ere vi ikke i Stand til at opfatte de Midler, som vor himmelske Fader er i Besiddelse af til at udføre sit uendelige Værk. Enhver Afdeling af hans himmelske og umaalelige Rige staar under Ledelse af hans Sendebud. Hvilke disse Sendebud ere kunne vi forstaa ved vor Frelsers Ord med hen syn til de Smaa, som tro paa ham. Han siger: „Men hvo som forarger en af disse Smaa, som tro paa mig, han var det bedre, at der var hængt en Mollesten om hans Hals, og han var sæket i Havets Dyb.“ Og videre siger han: „Ser til, at I ikke foragte en af disse Smaa; thi jeg siger Eder: deres Engle i Himmelne se altid min Faders Ansigt, som er i Himmelne.“

Vor Frelser og Vorlojer forkynder os her meget tydeligt om visse Sende bud eller Nedskab som Faderen behyter for at værne om sine Smaa, og at disse Nedskaber ere Skydsengle, der altid se deres Faders Ansigt, som er i Himmelne. De værne om dem, som ere satte under deres Beskyttelse, og Ingen kan, uden at paadrage sig Guds Mis-hag, forurette dem.

Hvilken stor Trost denne Kundskab er for Guds Folk! I Prøvelser, Lidelser og Forfølgelser kunne de med Forstroeting stole paa Guds Beskyttelse. De kunne med Tro anraabe ham, vidende at han vil høre deres Bonner. De ere ogsaa forvissede om, at hans Engle holde Vagt over dem, samtid at

disse Skudsengle kunne naa Faderens Trone, og der mægle for deres Bel. Endskjøndt foragtede af de Ugudelige og ringe i deres egen Anstuesse, kunde de dog være forvissede om, at de ikke ere ubemærkede eller forglemte; thi Herren vaager over dem, og Intet kan vederfares dem, uden hans Kundskab.

Utah Nyheder.

Kirkeskoler. De Sidste-Dages Hellige har oprettet Kirkeskoler i mange af Utahs større Byer. Stor Interesse udvises for Nørværende i dette Arbejde. Med faa Undtagelser, har for mange Aar de almindelige Folkeskoler — i hvilke ingen Religion læres — været de eneste Institutioner hvor den opvoksende Ungdom kunde erholde Undervisning. For Nørværende findes et større Antal Kirkeskoler, i hvilke Evangeliets Principer læres til Ungdommen, og Bygninger for dette Øjemed er stadig under Opførelse. I Logan finder man den prægtigste Bygning af denne Slags i Utah, dernæst kommer Ogden med sin nyopførte Bygning, som skal tages i Brug i Löbet af denne Maaned.

Sanpetedalen i Utah har 13,000 Indbyggere, hvilke ere navnlig Skandinaver. Denne Dal er beliggende 132 eng. Mile syd for Saltostaden, og har 15 Byer, af hvilke Ephraim er den største med et Indbyggertal af omtrent 2000, og Indianola den mindste med 200 Indbyggere.

Dødsfald.

Oscar J. Mørk døde i Salina, Utah, den 8de November 1890 af Tøring. Han var født den 6te Maj 1868 i Drammen, Norge, annammede Evangeliet i Aaret 1886 og emigrerede til Utah det følgende Aar. Han levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Haab om en herlig Opstandelse.

Theodor Johan Jespersen, døde i Saltostaden den 30te November 1890 af Tysusfeber. Han var født i Aalborg og emigrerede fra Danmark i 1885. Broder Jespersen var en begavet ung Mand — kun 26 Aar gammel. Han efterlader Hustru og to Børn, der dybt føle Savnet af en trofast Mand og kjærlig Fader.

Hans A. N. Hansen, født den 29de August 1859 i Sindbølle, Holbæk Amt, Danmark, døde i Saltostaden den 23de November 1890 af Tysusfeber.

Marthe Kristine Nielsen, Biskop Peter Nilsens Hustru i Scipio, Utah, døde den 22de November 1890 — 68 Aar gammel. Hun annammede Evangeliet i Danmark i Aaret 1861, emigrerede til Utah i 1866 og var en trofast Sidste-Dages Hellig til sin Død.

Nyt-Aars Kvad.

Mel. Blomstre som en Rosengaard

Tiden ruller stadtig frem,
Intet kan den standse,
Ingen Baaben haver Klem,
Mod dens haarde Landse,
Og vi mærke at dens Tand,
Gnaber sterklt paa Kvinde, Mand
Saa til sidst den sejrer.

Aaret, som os har forladt,
Gav af Minder mange,
Som endnu jo lyde mat,
Lig de fjerne Sange.
Mange tunge Sorgens Bud,
Spredtes rundt i Verden ud,
Fulgt med Suk og Klage.

Mangt et Øje lufket blev,
I den tause Slummer,
Bemods Taarer frem det drev,
Bragte Sorg og Kummer;
Og enhver saa vel forstaar,
At vi med hver Dag og Aar,
Nærmed Livets Aften.

Aaret sikkert ogsaa gav,
Mange hjære Minder,
Som paa Tidens store Hav,
Ej saa let forsvinder;
Men paa Livets trange Sti,
Bil os ofte Glæde gi'
Naar vi dem erindre.

Tak til ham, som har al Magt;
Han med kjærligt Øje
I forsvundne Aar holdt Vagt,
Raadigt fra det Høje.
Derfor vi det nye Aar,
Hilsen haabfuldt mens vi gaar
Frejdigt det imøde.

Sikkert fører i sit Skjold,
Aaret som vi møde,
Bag dets høje dunkle Bold,
Ej blot Drømme sode;
Men paa Herren stoler trygt,
Ingen Grund der er til Frygt,
Naar paa ham vi haabe.

Om end Provelser og Savn,
Dette Aar skal give,
Tro kun for vort sande Gavn,
Alt til sidst vil blive.
Gud er kjærlig, om og god,
Men sit Folk han prøve lod
I forsvundne Tider.

Vær barmhjærtig, hjere Gud,
Med dit Folk paa Jorden;
Maa din Sandhed spredes ud;
Mange frelste vorden.
Og maa Lykke dette Aar,
Følge dem som fremad gaar
Paa Guds Vej til Frelse.

Aug. S. Schou.

Indhold.

Bor Horudtilværelse og nuværende	Stjerneroverdenen	106
Provestand	Guds Omsorg for Skabningen	109
Hed. Anm.:	Utah Ryheder	111
Bed. Aarskiftet	Dødsfald	111
Uddrag af Korrespondance	Nyt-Aars Kvad (Poesi)	112
Afløsning og Besiddelse		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).